

Samenvatting

Rob Bregman

Columnist Ben Wijffelaars moest op zijn geliefde eiland Lanzarote plotseling in het ziekenhuis worden opgenomen. Ondertussen kwam hij te weten dat er een project was gestart om de sterk bedreigde endemische vetplant *Caralluma burchardii* tegen uitsterven te beschermen.

Theo Heijnsdijk vervolgt zijn serie artikelen over de Verkadeboeken uit de jaren '30 met bijzonderheden over *Lepismium houletianum*, een epifytische cactussoort uit Zuid-Brazilië. Deze plant werd voor het eerst beschreven door de Franse botanicus Charles Lemaire als *Rhipsalis Houletiana*, vernoemd naar Jean-Baptiste Houlet, een medewerker van het Parijse museum voor natuurlijke historie, die Jean-Baptiste Guillemain vergezelde op diens expeditie naar Rio de Janeiro. In 1890 werd een verwante soort als *Rhipsalis Regnellii* beschreven door de Zweedse botanicus Anders Lindberg. De geslachtsnaam *Lepismium* was al in 1835 geïntroduceerd door Louis Pfeiffer. *L. houletianum* is gemakkelijk te herkennen aan zijn platte stengels met gezaagde randen. De plant bloeit bij ons in de herfst met talrijke kleine, witte bloemen, gevolgd door witte ronde bessen. De naamgeving van epifytische cactussen is de laatste decennia nogal verwarrend geworden, als gevolg van het werk van verschillende specialisten met verschillende opvattingen. Dit heeft geresulteerd in vele (al dan niet nieuwe) (onder)geslachtsnamen en (onder)soortnamen. *L. houletianum* groeit in de natuur op boomtakken in vochtige bossen. Deze planten kweken we bij voorkeur in een humusrijke aarde, als hangplant in de schaduw. Als kamerplant doen ze het minder goed omdat de lucht in onze huiskamers meestal te droog is.

Bertus Spee behandelt weer vier succulente planten met een afbeelding en een kort stukje tekst. Deze keer zijn dat *Aloe pearsonii*, *Conophytum pageae*, *Coryphantha longicornis* en *Mammillaria albiflora*.

Jean Bonnefond bezocht de groeiplaatsen van *Echinocactus horizonthalonius*, een bolvormige cactus uit de zuidelijke VS en noordelijk Mexico. Jean bestudeerde de variabiliteit van de planten van verschillende habitats. In 1838 kwam deze soort waarschijnlijk voor het eerst in Europa terecht door toedoen van de Franse natuuronderzoeker H.G. Galeotti. Een jaar later werd de plant voor het eerst beschreven door de al eerder genoemde Charles Lemaire. In de loop der tijd zijn verschillende lokale vormen als nieuwe soort of variëteit beschreven: *E. equitans* (Scheidweiler, 1839), *E. pachycornis* (Förster, 1846), var. *curvispinus* (Salm-Dyck, 1850), var. *laticostatus* (Whipple, 1856), var. *centrispinus* (Engelmann, 1857), var. *obscurispinus* (Meyer, 1911) en var. *nicholii* (Benson, 1969).

Freddy Delabarre geeft een overzicht van de uitgaven van platen of plaatjes door (meestal) producenten van voedingsmiddelen, zoals de bekende Verkade-plaatjes. Dit gebeurde vooral in de eerste helft van de 20ste eeuw. Vaak verscheen er ook een bijbehorend boek om de plaatjes in te plakken.

In een tweede bijdrage behandelt Theo Heijnsdijk *Aeonium smithii*, een bladsucculent uit de Crassulaceae familie, afkomstig van Tenerife. Deze soort is bijzonder o.a. vanwege de behaarde stengels, en zelfs ook de bloemblaadjes en bloemsteeltjes! De plant was vernoemd naar de Noorse botanicus Christen Smith die hem in 1815 verzamelde. Hij stierf een jaar later tijdens een tweede expeditie naar Afrika.

Ruud Tropper brengt deel 9 van zijn serie over de kouderesistentie van cactussen. In deze aflevering behandelt hij het geslacht *Epithelantha*. Drie soorten (*E. micromeris*, *E. bokei* en *E. greggii*) overleefden temperaturen tot -8 °C in de kassen van drie Nederlandse liefhebbers. *E. micromeris* lijkt het best bestand tegen koude.

Wolter ten Hoeve bespreekt de belangrijkste artikelen in de drie buitenlandse tijdschriften 'Avonia', 'Kakteen und andere Sukkulanten' en 'Cactus and Succulent Journal'.

De laatste bijdrage is weer van Tom Twijnstra, die eindelijk de schoonheid van Japanse *Astrophytum*-hybriden ontdekte.